

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 176/2019
27.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Обрада Поповца и адвоката Јовице Шошића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К бр.1310/17 од 21.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.390/18 од 21.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 27. фебруара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Обрада Поповца и адвоката Јовице Шошића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К бр.1310/17 од 21.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.390/18 од 21.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 10К бр.1310/17 од 21.03.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – путне исправе Републике Србије бр.

На основу члана 246. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 7.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.390/18 од 21.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Обрада

Поповца, а пресуда Другог основног суда у Београду 10К бр.1310/17 од 21.03.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА - адвокат Обрад Поповац и адвокат Јовица Шошић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да су захтев поднели због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА „ослободити кривице“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Браниоци окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да се радње окривљеног не могу квалификовати као радње извршења кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, обзиром да предмет извршења овог кривичног дела мора бити лажна исправа или оригинална исправа са неистинитим податком, а у конкретном случају предметна исправа нити је лажна, нити је у себи имала било какав неистинит податак, а због чега се према ставу бранилаца окривљеног у његовим радњама стичу обележја прекршаја из члана 50. став 1. тачка 2. Закона о путним исправама, јер се окривљени у конкретном случају туђом путном исправом послужио као својом, што представља обележје прекршаја, а не кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Прекршај из члана 50. став 1. тачка 2. Закона о путним исправама чини онај ко своју путну исправу да другоме да се њом послужи или се туђом путном исправом послужи као својом.

Дакле, наведени закон не прописује довођење у заблуду службеног лица пограничне полиције да у јавној исправи овери штогод неистинито што може да служи као доказ у правном саобраћају, а у конкретном случају из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени критичном приликом довео у заблуду службено лице пограничне полиције да у јавној исправи овери штогод неистинито на тај начин што се на друмском граничном прелазу Хоргош при излазу из Републике Србије легитимисао туђом путном исправом Републике Србије која гласи на име ББ, а која путна исправа је била оверена на страници

један излазним печатом број 116 са датумом од 08.09.2016. године, а што представља законско обележје кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, због којег је окривљени и оглашен кривим.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног указује да се у конкретном случају ради о прекршају, а не о кривичном делу, те да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Са свега изложеног а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.